

EGY DEL AMIGO HALÁLA

Egy kocsi fénysugarai hasítanak át a motel szakadozott ablakredőnyeiben.

Amikor bevilágítják a szobát, Miriam szemügyre veszi magát a tükörben.

Úgy nézek ki, mint akit egy poros országútról fújt be a szél, gondolja. Pizkos, szakadt farmer. Szoros fehér póló. Platinaszőke haj, gyökereiből sötét, földes szín kúszik felfelé.

Csípőjére teszi a kezét, aztán jobbra, majd balra fordul vele. Kézfejjével letörli a rúzsfoltot onnan, ahol Del megcsókolta.

– A lámpáknak égniük kell – mondja csak úgy senkinek, előre jelezve a jövőt.

Felkattintja az ágy melletti lámpát, és hűgysárga fény világítja be a patkányfészekszerű szobát.

Egy csótány ül bénultan a padló közepén.

– Tűnés – mondja neki. – Menj a picsába. Szabad vagy.

A csótány engedelmeskedik, és megkönnyebbülten beiszkol a falból lehúzzható ág alá.

Akkor hát vissza a tükörhöz.

– Mindig is mondták, hogy vén lelked van – motyogja Miriam. És ma éjjel tényleg maga is úgy érzi.

A fürdőszobában felsziszog a zuhanyzó. Majdnem itt az idő. Letül az ágyra, megdörzsöli a szemét, és ásít.

Hallja a zuhanyzó fogantyúinak nyikorgását. A csövek úgy nyögnek és remegnek a falban, mintha egy vonat haladna el köztük. Miriam behajlítja és megszorítja lábujjait, akár egy majom. Megroppannak az ujjpercei.

Del valami degenerált, koszfészkes countrydallamot dudorászik a fürdőszobában. Miriam utálja a countryt. Az a zene az ország szívének monoton, lüktető pulzusa. *Várjunk csak. Ez itt Észak-Karolina, ugye? Észak-Karolina nem az ország szíve? Mindegy. Az ország szíve. A Konföderáció. A Nagy Semmi Középe. Mit számít?*

Kinyílik a fürdőszoba ajtaja, és a gőzfelhőbe burkolt Del Amico lép ki rajta.

Egykor vonzó jelenség lehetett. Sőt ebben a fényben még mindig az. Középkorú és karsú, akár egy szívószál. Szálkás kar, kemény lábikra. Csontos csípőjére olcsó, közönséges bokszer szorul. *Erős állkapcsa, szép álla van*, gondolja Miriam, és a borosta sem áll neki rosszul. A férfi szélesen rámosolyog, és megnyalja a fogait – nyelve nyikorogva fut végig a ragyogó gyöngyfehérségen.

Miriam menta illatát érzi.

– Szájvíz – mondja a férfi, majd cuppant az ajkával, és forró, friss lehetetet küld felé. Habos törülközőjével dörzsölni kezdi a fejét. – A mosogató alatt találtam.

– Szuper – válaszolja Miriam. – Hé, előálltam egy új zsírkrétaszínnel: csótánybarna.

Del kikukucskál a törülközőcsuklyája alól.

– Mi? Zsírkréta? Mi a fenéről beszélés?

– A Crayola mindenféle örült színeket legyárt. Te is tudod. Égett *umbrabarna*. Égett vörösesbarna. Fehérített mandula. Babaszarsárga és így tovább és így tovább. Csak annyit mondok, hogy a csótányoknak is megvan a maguk színe. A maguk *saját* színe. A Crayolának rá kellene repülnie. A kölykök imádnák.

Del nevet, de láthatólag össze van kissé zavarodva. Tovább törölgeti a haját, majd abbahagyja. Ráhunyorog a nőre, mintha

csak egy olyan úgynevezett mágikus képen próbálná megelni a defint.

Tetőtől talpig végigméri.

– Nem azt mondtad, hogy azért maradsz idekint, hogy... kényelembe helyezkedj? – kérdezi.

Miriam vállat von.

– Jaaa, nem. Igazság szerint sosem tudok annyira ellazulni. Bocs.

– De... – Elhallgat. Ki akarja mondani. A szája korábban formálja a szavakat, mint hogy megszólalna, de végül:

– Nem vagy meztelen.

– Remek megfigyelés – mondja a nő hüvelykujját feltartva és kacsintva. – Rossz hírem van, Del. Valójában nem kamionpihenős prosti vagyok, ezért nem fogjuk baszással tölteni ezt a szép estét. Vagy reggelt. Azt hiszem, már reggel van, nem? Akárhogy is, baszás az nem lesz. Nincs pénz, nincs móka.

A férfi állkapcsa összeszorul.

– De felkínálkoztál. Tartozol nekem.

– Tekintve, hogy még nem fizettél nekem, tekintve *továbbá*, hogy a prostitúció nem egészen legális ebben az államban, na nem mintha a moralitás törvényi szabályozása mellett állnék, mert ami engem illet, mindenki azt csinál, amit akar, de a lényeg, hogy szerintem lószarral sem tartozom neked, Del.

– A picsába. Te aztán szereted hallani a saját hangodat, mi?

– Igen. – Miriam tényleg szereti.

– Hazug vagy. Egy mocskos szájú hazug.

– Anyám mindig azt mondta, úgy beszélek, akár egy tengerész. Nem afféle *tengerre, cimborák* értelemben, hanem amolyan így bassza meg és úgy a picsába módon. És igen, egy hazug disznó vagyok. Csak úgy nő az a koszos orrom.

Mintha Del nem tudná, most mihez kezdjen. Miriam látja rajta; valósággal meglengette előtte a vörös posztót. A férfi úgy fújtat, akár egy rohamra készülő bika.

– Egy hölgynek tisztelet tudónak kell lennie. – Ez minden, amit sikerül kinyögnie csikorgó fogai között. A törülközőt behajítja a sarokba.

Miriam felhorkan.

– Ja, az vagyok én. Kurvára tisztos hölgy.

Del vesz egy nagy levegőt, majd odalép a komódhoz, és felhúzza a csontos csuklójára vacak, szart sem érő Timexét. Aztán meglátja, mit készített neki oda a nő az órája mellé.

– Mi a...?

Egyetlen mozdulattal felveszi a fényképeket, és végigpörgeti őket. Egy nő és két fiatal lány a Sears egy termékbemutatóján. Ugyanazok a gyerekek egy játszótéren. A nő valakinek az esküvőjén.

– Azokat a kocsidban találtam – magyarázza Miriam. – A családod, ugye? Érdekes, már ha azt vesszük, hogy ugye elhoztál a motelbe egy prostituáltat, vagyis egy *feltételezett* prostituáltat. Nem igazán így képzeld el az ember egy tisztos férjet és apukát, de hát én honnan is tudhatnám. Ugyanakkor talán pont ezért rejtetted el jó mélyen a képeket a kesztyűtartóba. Olyan, mint egy tükör... ha te nem látod őket, ők sem látnak téged.

A férfi megpördül, remegő kézzel szorongatja a pénztárcához méretezett fényképeket.

– Milyen jogon ítélkezel? – sziszegi.

Miriam csak legyint.

– Jaj, hagyd már, nem ítélkezem én. Csak várakozom. És mivel várakozunk, *valószínűleg* azt is el kellene mondanom, hogy már hetek óta követlek. – Del szeme ismét összeszűkül, és úgy néz a nőre, mintha felismerné, de legalábbis próbálja felismerni. Miriam folytatja. – Tudom, hogy szereted a kurvákat. Ribancokat és cédákat. Még hozzá mindenfélét! Az a fajta fickó vagy, aki az összes cukorkát felzabálja a dobozból. A változatoság az élet sója; jó neked. Véletlenül *azt is* tudom, hogy néhány viszonylag unalmas szexuális hajlamon túl, szeretsz nőket verni.

Négy prostituált járt pórul. Kettő monoklit kapott, egynek felszakadt az álla, a negyediknek szétrepedt az alsó ajka...

Del gyorsan mozog.

Bumm. Kemény, összeszorított ököl csapódik Miriam szemébe, és hátrataszítja az ágyra. Hajszálerék pattannak el benne. Tűzijátékokat lát fekete háttér előtt. Levegőért kapkodva kúszik hátrébb, arra számítva, hogy a férfi ráront, hogy megverje vagy megfojtsa, de mire guggolásba tornázza magát, hogy rúghasson, haraphasson vagy az alkarjával összezúzza a gégéjét, látja, hogy a férfi közben egy tapodtat sem mozdult.

Csak áll ott, és remeg. Dühös, szomorú, zavarodott. Miriam nem tudja megítélni.

Várja, hogy mi lesz. Del nem indul meg felé. Most már még csak nem is őt nézi – a semmibe bámul, ezer kilométerre innen.

Miriam óvatosan odanyúl az éjjeliszekrényhez, és maga felé fordítja az ébresztőórát, hogy leolvashassa róla az időt. Bazi régi óra, olyan számlapokkal, amelyeket mintha a Szerencsekerék hosztesze forgatna, egy-egy *klikk*-kel kísérve.

– Tizenkettő negyven van – mondja. – Vagyis három perced maradt.

– Három percem? – a férfi összeszűkült szemmel próbálja kislabizálni, miféle játékot játszik Miriam.

– Bizony, Del, három perced. Itt az ideje, hogy feltedd a kérdést: van valami, amit meg akarsz osztani? Nagymama kukoricakenyér-receptje? Egy eltemetett kalózkincs helye? Költői utolsó szavak? *Vagy a tapéta megy, vagy én?* – legyint. – Tudom, tudom, egy Oscar Wilde-idézet. Túltoltam. Bocs.

A férfi továbbra sem mozdul, viszont megfeszül. Minden izma a csontjának nyomódik.

– Azt hiszed, meg fogsz ölni? – kérdezi. – *Erről* van szó?

Miriam csettint a nyelvével.

– Nem, uram, nem hiszem. Nem vagyok én gyilkos típus. Inkább *passzív*-agresszívnek mondanám magam, mint agresszív-

nek. Afféle „várjuk csak ki” csaj vagyok. Inkább keselyű, mint sólyom.

Bámulják egymást. Miriam fél, szédül, és egy kissé izgatott.

Klikk.

A 0 átfordul 1-re.

– Megint meg akarsz ütni – mondja a nő.

– Lehetséges.

– Az jár a fejedben, hogy *megint megütöm, aztán jól megbaszom, ahogy megérdemli...* feltéve persze, hogy munkára tudod fogni Ifjabb Kicsi Dale-t. Láttam a kesztyűtartódban a pöcstablettákat. Az OxyContin mellett.

– Fogd be a pofád.

Miriam feltartja egy ujját.

– Csak hadd kérdezzek még egyvalamit. A feleségedet és a lányaidat is vered?

A férfi habozik. Miriam nem tudja, miért. Mert büntudata van a tettei miatt? Vagy mert soha fel sem merült benne, hogy akár csak egy hajszálát is meggörcbítsen a csinos kis fejükön, és belehalna, ha megtudnák róla az igazat?

– Nem mintha ezen a ponton még számítana – folytatja Miriam. – Inkább csak kíváncsi vagyok. Kurvákat dugsz, és még képen is törlöd őket, szóval megállapíthatjuk, hogy nem te leszel az év apukája. Csak próbálok kipuhatolni a személyiséged *mélyégeit...*

Del frusztráltan felkiált, és felé üt – ügyetlen parasztlengő, jó előre bejelenti saját érkezését, mintha csak rá lenne erősítve egy megafon. Miriam hátrahajol. Az ököl az orra előtt száguld el, *suhh.*

Meglendíti a lábát, és rátalál vele a férfi golyóira.

Del hátratántorodik, és nyögve, tökét markolászva, seggél puffan neki a falnak.

– Csak egy ingyenes próbálkozást kapsz – sziszegi a nő. – Kapufa, seggfej.

Klikk.

12:42 van.

– Egy perc – mondja Miriam, és leóvakodik az ágyról.

A férfi még mindig nem érti. Sosem értik.

– Fogd be – nyögdécseli. – Te бүdös kurva.

– Elmondom, mi lesz. Most már bármelyik pillanatban hallhatunk egy dudálást a parkolóból...

Egy kocsí dudál fel odakint. Egyszer, kétszer, majd harmadszor is, ahogy a sofőr ráfekszik a kormányra, csak hogy biztos legyen a dolgában.

Del az ablakra pillant, majd vissza Miriamre. A nőnek ismerős ez a tekintet. Egy sarokba szorított állat tekintete. Nem tudja, hová menjen, hová rohanjon, de az igazság az, hogy sehová sem tudna. Csapdában van. Csak azt nem érti, *hogyan és miért*.

– Azt kérded, mi lesz most? – a nő csettint az ujjával. – Valahol odakint valaki kiabálni kezd. Talán a dudáló fickó. Talán az a csávó, *akinek* a dudáló fickó dudált. Mit számít? Ugyanis...

Befejezetlenül hagyja a mondatot, mire hangját felváltja valaki kiabálása a parkolóból. A szavak kivehetetlenek, csak egy tompa, neandervölgyi kifakadás hallatszik.

Del szeme elkerekedik.

Miriam pisztollyá formálja a nagyujját és a mutatóujját, és nekiszegezi az ébresztőórának. A kakas – a nagyujja – lecsap.

– Bumm – kommentálja a mozdulatot, és...

Klikk.

12:43 van.

– Epilepsziás vagy, Del?

Ahogy a férfi felfogja a kérdést, Miriam tudja, hogy a válasz igen. És ez meg is magyarázza, ami történni fog. Nyugalom szállja meg Delt, egyfajta *békés zűrzavar*, aztán...

A teste megfeszül.

– És íme – mondja Miriam. – A jobblét, az örök álom, az utolsó óra.

A roham úgy csap le a férfira, akár egy lezúduló hullám.

Del Amico teste megmerevedik, majd hátrazuhan, feje csak egy hajszállal véti el a komód sarkát. Elfojtott hang tör fel belőle. Sikerül térdre kászálódnia, de aztán a háta ívbe feszül, lapockái pedig keményen nekinyomódnak a letaposott berber szőnyegnek.

Miriam megdörzsöli a szemét.

– Tudom, mi jár a fejedben – mondja, miközben Del szeme úgy kerekedik ki, akár egy kilóni készülő pezsgődugó. – *Jeszus, hát miért nem dug már a csaj egy pénztárcát a nyelvem alá? Igazán segíthetne. Vagy talán az, hogy, Hé, nem ez az első rohamom, és még egyikbe se haltam bele. Az ember nem nyelheti csak úgy le a nyelvét, ugye? Az csak egy mítosz, nem?* Vagy talán, *csak talán*, az jár a fejedben, hogy valami mágikus erőkkal bíró, eszement országúti boszorkány vagyok.

A férfi fulladozik. Elvörösödik az arca. Aztán ellilul.

Miriam vállat von, megborzong, és komor érdeklődéssel bámulja a látványt. Nem mintha még sosem látott volna ilyet.

– Nem úgy van az, én kedves, barátságos ribancverőm. Ez a sorsod, hogy itt fulladj meg a saját szájhúsodban, itt, ebben az istenbaszta motelben, a semmi pokoli közepén. Tennék én valamit, ha tudnék, de nem tudok. Ha a szádba tenném a pénztárcát, valószínűleg csak lejjebb tolnám veled a nyelvedet. Tudod, az anyám mondogatta mindig, hogy „Miriam, ez már csak így van”. És ez itt, Del Amico, már csak így van.

Hab bugyborékol ki a férfi hamuszínű ajkai közül. Szemének véreirei elpattannak.

Pont mint Miriam emlékeiben.

Del merev teste ellazul. Minden harci szellem kiszáll belőle. Szívós alakja megrogy, feje rossz szögbe dől, arca a padlón puffan.

Aztán, mintha ez még nem lenne elég, kiszalad az ágy alól a csótány. Lépcsőfokként használja Del eltorzult felső ajkát, összehúzza kövér kis testét, és eltűnik a férfi orrlyukában.

Miriam vesz egy nagy levegőt, és megborzong.

Próbál megszólalni, próbálja kimondani, hogy sajnálja, de...

Nem tudja visszatartani. Berohan a fürdőszobába, és belehány a vécébe.

Egy darabig csak térdel ott, fejét a mosdókagyló aljának támasztja. A porcelán hideg, megnyugtató. Mentát érez. Az olcsó szájvíz tiszta illatát.

Sokszor jön rá így a rosszullét. Mintha az ő egy része is meghalna velük, egy része, amelyet fel kell öklendeznie, amelytől meg kell szabadulnia, amelyet le kell húznia a vécén.

És mint mindig, tudja, mitől fogja jobban érezni magát.

Kimászik a fürdőszobából Del máris hűlő teste fölé, és magához veszi az oldaltáskáját az ágy tulsó feléről. Addig kotorászik benne, amíg meg nem találja a meggyűródött Marlboro Lights-dobozt. Kiütöget belőle egy szálát, az ajkai közé teszi, majd meggyújtja.

A kifújt füst sugarakban hagyja el az orrlyukait. Akár a gőz egy sárkány orrából.

A rosszullét elmúlik, a nikotinhullám visszamossa a mérget a tengerbe.

– Sokkal jobb – mondja, mintha hallaná valaki. Talán Del szelleme. Vagy a csótány.

Aztán megint benyúl a táskába, hogy kikeresse a Kettes Számú Tárgyat: egy fekete jegyzetfüzetet, egy vörös tollal a spiráljában. A jegyzetfüzet majdnem megtelt. Már csak tíz oldal maradt benne. Tíz üres oldal, a szörnyű lehetőségek nagy öble: egy megíratlan jövő, amelyet már megírtak.

– Na, várjunk csak – szólal meg. – Kezdek figyelmetlen lenni. Erről nem feledkezhetem meg...

Miriam beletúr Del nadrágjába, és előhalássza belőle a pénztárcáját. Majdnem ötven dollárt és egy MasterCardot talál benne. Elég, hogy útra keljen, harapjon valamit, és eljusson a következő városba.

– Kösz az adományt, Del.

Miriam nekitámaszt pár párnát az ágy fejfájának, és hátradől rájuk. Kinyitja a jegyzetfüzetet, és ezt írja bele:

Kedves Naplóm:

Megint megtettem.

KETTŐ DÖGEVŐKRŐL ÉS RAGADOZÓKRŐL

I–40-es autópálya. Hajnali negyed kettő.

Épphogy elállt az eső. Az autópálya ragyog.

A levegőben nedves aszfalt illata ül, amiről Miriam nedves makadámon elnyúló kövér gilisztákra asszociál.

Kocsikerekek *susognak* és *sziszegnek* mellette. Az egyik irányban minden csupa fényszóró, a másikban meg csupa féklámpa.

Miriam már húsz perce van idekint, és azon tűnődik, miért nincs könnyebb dolga. Itt van szoros, fehér pólóban – szoros, fehér, *nedves* pólóban, miközben melltartónak még csak a gyanúja sem merül fel –, fuvarra áhítózó nagyujjal. *Minőségi, első osztályú Úti Ribanc*. És mégsem áll meg senki.

Elszáguld mellette egy Lexus.

– Pöcs – mondja Miriam.

Egy fehér terepjáró is tovasuhan.

– *Csúcs*pöcs.

Amikor látja, hogy egy rozsdabaszta kisteherautó közeledik, azt gondolja magában, ez lesz az. Bárki vezeti is ezt a romhalmazt, biztos arra jut, hogy beakaszthat ennek a szűk kis úti puncinak. A koci lelassít; a sofőr meg akarja kukkantani. De aztán újra felgyorsít, és dudál egyet. Egy üres gyorsétemi pohár pörög ki az ablakán, és csak centikkel véti el Miriam fejét. Őstahók röhögésének hangja távolodik.

Miriam lecsereéli stoppolós nagyujját a középső ujjára, és felkiált:

– Szopjál faszt, geciputtony!

Azt hiszi, majd simán mennek tovább.

De: vörös fény. Féklámpák. A kocsi durván megáll, majd intolat a leállósávra.

– Picsába – mondja Miriam. Már csak ez hiányzott. Félig-meddig arra számít, hogy a megboldogult Del Amico egyetétűjű ikre lép ki a kisteherautóból az izompólóján át a hasát vakargatva. Ehelyett két diákiút kap.

Vigyorognak.

Az egyik úgy néz ki, mint egy tűzoltó, szőke haja alatt tiszta, kemény tekintet villan. A másik alacsonyabb – sőt egészen zömök. Kövér, szeplős arca van, kátránysarkos* sapkája alatt összeszűkülte segglyuk-szem ül. Tiszta, külvárosi fehérfiús ruhát viselnek.

Miriam biccent nekik.

– Szép kocsi. A Tetanusz Expressz.

– Az apámé – mondja Szöszi, és odasétál a nőhöz, mellettük autók robognak tova. Csöpi, mert Miriam ezen a néven gondolt a másokra, mögé helyezkedik.

– Igazán szép verda – erősíti meg Miriam.

– Fuvar kell? – kérdezi Csöpi a háta mögül. Nem valami barátságos a hangja.

– Neeem. Pusztá időtöltésként mutogatok be az erre járóknak.

– Jenki vagy – állapítja meg Szöszi. Ami ironikus, mert nem érződik az a jellegzetes déli íz a hangjában. Jeges tekintete végigméri a nőt. – Egy cucci jenki.

Miriam a halántékát masszírozza. Egy pillanat erejéig eljátszik a gondolattal, hogy némi útszéli, verbális adok-kapokba

* Észak-Karolina beceneve, amelyet annak idején az ország egyik nagy kátrányellátójaként kapott.

bocsátkozik a két pöcsdiákkal, de az igazság az, hogy lehangolt, fáradt, és a monoklija is kezd lüktetni.

– Figyi. Tudom, hogy megy ez. Azt hiszitek, a tiétek vagyok. Talán elkaptok előlről is, hátulról is, talán kicsit megdolgoztok, talán megnézitek, van-e pénzem. Értem én. Mint minden jó dögező, én is felismerem a ragadozókat. De tudjátok mit? Egyszerűen *nincs* erre időm. Kurvára fáradt vagyok, de tényleg. Szóval. Húzzatok vissza a tetanusz-tragacsotokba, és irány az országút, ahonnan jöttetek.

Szóke odalép hozzá. Nem érinti meg a nőt, de orruk csak centikre van egymástól.

– Bírom, ahogy a szádat használod – fixírozza.

– Utolsó figyelmeztetés – mondja Miriam. – Lehet, hogy látod a monoklit, és azt hiszed, szabad préda vagyok, de egy nőnek olykor mindenféle komplikált oka lehet rá, hogy hagyja, hogy megüssék. Ma éjjel viszont nem hagyom még egyszer. Vesszed az adást?

Nyilván nem, mert Csöpi ekkor a csípőjére teszi kolbászujjait.

Miriam azonnal reagál.

Hátracsapja a fejét, neki Csöpi orrának...

Csöpi immár az ötvenes éveiben jár, dagadtabb, mint valaha, orra borvirágos, és egy sárga ruhás nővel üvöltözik, izzadság gyöngyözik a homlokán, nyálcseppek fröcsögnek a szájából, majd hirtelen a konyhapultra csap kövér kezével, ahogy a szív-roham megbénítja teste bal oldalát, és idegvégződéseit a kín térképévé formálja.

...mire a férfi felüvölt, és Miriam úgy dönt, emeli a tétet, és hátranyúl, hogy kőkeményen belemarkoljon az ágyékába. Szöszidöbbsen áll, de a nő tudja, hogy nincs sok ideje. Beleköp a szemébe, amivel nyer még egy másodpercet, és ezt arra használja fel, hogy a szabad kezével egyszer, majd még egyszer torokon vágja...

A rák felzabálja, belsősegeit daganatok roncsolják szét, de már öreg, legalább a hetvenes évei végén jár, és ott fekszik a csipogó, sípoló és pittyegő kórházi berendezések között, családjá körében. Egy fiatal fiú szorongatja a kezét. Egy idős nő lehajol, hogy csókot nyomjon a homlokára. Egy negyvenes éveiben járó szőke, hátrakötött hajú, békés tekintetű nő kétszer megpaskolja a mellkasát, és ennyi – a vénember felsír, vért szarik, és meghal.

Csőpi egy esetlen grizzlymedve-mozdulattal próbálja képen törölni, de Miriam ellép az ütés elől, és a húsos tenyér csak a levegőt kaszálja végig. A nő könyöke betalál a máris összetört, máris vérző orrba, és Csőpi összeesik.

Szöszi elvörösödött arccal, fulladozva, egy lezúduló szikla kifinomultságával ront rá, mire a nő hátrahúzza a felsőtestét, hogy kitérjen előle, de közben előretolja a térdét, és betalál vele a férfi tojásaiba. Szöszi felnyög, *uhh*, szalad ki belőle a levegő, majd megcsúszik a kavicsoson, és elesik.

– Azt hiszed, kiállok ide, és nem tudom megvédeni magam? – kiált rá Miriam. Felkap egy marék kavicsot, és rázúdítja Szöszi szíre, aki nyögdecselve védi tőle a fejét. A nő felöklendez egy újabb adag turhát, és beleköpi a férfi hajába. Csak a poén kedvéért még lekapja a kátránysarkos sapkát Csőpi fejről, és kihajítja az útra. – Seggfejek.

Aztán: vakító fehérség. Fényszórók. Egy nagy, zúgó árnyék. Hidraulikus fékek sziszegése.

Egy kamion – egy tizennyolc kerekes nyerges vontató, de éppen a félpótkocsija nélkül – sorol be a leállósávra, súlyos kerekei alatt kavicsok ropognak.

Miriam a kezével árnyékolja le a szemét, és megpillantja a söfőr sziluettjét. *Jézusom, ez egy istenverte Frankenstein. Hol vannak a fáklyák meg a vasvillák, amikor szükséged lenne rájuk?*

A Frankenstein egy feszítővasat tart a kezében.

– Minden rendben? – kérdezi. A hangja még a pihenő kamion zúgását is túldörgi.

- Csak egy kis baráti dulakodás – kiáltja túl Miriam is a motort.
A nő nem látja Frankenstein arcát, de azt látja, hogy Csöpi és Szöszi felé fordítja salaktégla fejét. Megvonja a vállát.
- Akarja, hogy elvigyem?
  - Engem, vagy a két seggfejet?
  - Magát.
  - Miért is ne? – motyogja Miriam, és megindul a vezetőfülke felé.